

ศึกษาภาพสตรีทอาร์ตเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต

พนิดา ศิริกุล และ พรรณวดี ขำจริง

สาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 83000

pnd_fern@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการทำวิจัยเพื่อศึกษาภาพสตรีทอาร์ตเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า ประวัติความเป็นมาของภาพสตรีทอาร์ตเริ่มต้นในเมืองนิวยอร์ก เกิดจากการเคลื่อนไหวทางสังคมการเมือง และความขัดแย้งที่ค่อนข้างมีความรุนแรง เรื่องราวใกล้ตัว กระแสสังคม เหตุการณ์สำคัญ การสร้างสรรค์ผลงานหลอมรวมเข้ากับสภาพแวดล้อม สตรีทอาร์ตในประเทศไทยเริ่มโดยกลุ่มศิลปินที่ทำงานศิลปะ ในรูปแบบของงานนิทรรศการ ทำให้สตรีทอาร์ตเป็นที่รู้จักในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น สตรีทอาร์ตเพื่อพัฒนาพื้นที่ ช่วยปรับปรุงพื้นที่ให้มีความสวยงามมากขึ้น เสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับพื้นที่ที่รกร้าง สตรีทอาร์ตเพื่อการท่องเที่ยว ช่วยอนุรักษ์เรื่องราวและวิถีชีวิตของชาวบ้านไว้ รูปแบบในลักษณะเหมือนจริงเน้นเรื่องราวสะท้อนชีวิตของผู้คน ภาพบุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ

ผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอผลงานหรือการสร้างผลงานตามผนังของตึกในแต่ละมุมของเมืองภูเก็ตเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ในรูปแบบหนึ่ง สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมประเพณีและความเป็นอยู่ของชาวภูเก็ต ทำให้สถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละจุดได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้นและเป็นแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของชาวภูเก็ตที่สื่อสารเรื่องราวผ่านภาพสตรีทอาร์ต โดยเนื้อหาภาพสตรีทอาร์ตในจังหวัดภูเก็ตแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบของสตรีทอาร์ตที่ได้รับแนวความคิดที่สื่อถึงวิถีชีวิตชาวภูเก็ตและรูปแบบพิธีกรรมวัฒนธรรมความเชื่อ เช่น เทศกาลเดินเต้า คือ ประเพณีการเดินหาไข่เต้าที่ขึ้นมาจากไซบนหาดทราย โอตัวหรือโอตัว คือ อาหารของชาวจีนฮกเกี้ยนเป็นอาหารพื้นเมืองประจำจังหวัดภูเก็ต ซุดเจ้าสาว คือ เสื้อลูกไม้สีขาวคอ ผ่าลายปาเต๊ะ เทศกาลกินเจ คือ ประเพณีที่ชาวจีนฮกเกี้ยนในภูเก็ตแสดงการเคารพบูชา รำลึกถึงบรรพบุรุษ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวภูเก็ตนับถือ เทศกาลตรุษจีน คือ วันขึ้นปีใหม่ของชาวจีน ประเพณีไหว้เทวดา คือ การไหว้ต้อนรับและขอบคุณเทวดาที่ช่วยพิทักษ์รักษามนุษย์ เทศกาลพ้อต่อหรือวันสารทจีนของจังหวัดภูเก็ต คือ เทศกาลงานบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บรรพบุรุษ เช่น ไหว้บรรพบุรุษ และวิญญานศักดิ์สิทธิ์ด้วยเครื่องบวงสรวง ขนมเต่าสีแดงหรือที่เรียกว่า อังกู เชื่อว่าจะนำแก้วแหวนเงินทองและความเจริญรุ่งเรืองมาให้ การทำพิธีต่าง ๆ จึงนิยมนำเต่ามาเป็นส่วนหนึ่งของพิธี

คำสำคัญ: สตรีทอาร์ต, ส่งเสริมการเรียนรู้, การเรียนรู้เชิงวัฒนธรรม

บทนำ

สตรีทอาร์ตหมายถึงการเคลื่อนไหวและสังคมแบบโต้ตอบ การเมือง การเปลี่ยนแปลงของสังคมเริ่มมาจากกราฟิตี้ เดิมกราฟิตี้เน้นการใช้สีสเปรย์ในการสร้างสรรค์ และมีเนื้อหาในการเสียดสีสังคม (แมนูทรี เต็งยะ, 2559) แต่สตรีทอาร์ตเน้นไปในทางความคิดทางวัฒนธรรมรูปแบบทางประวัติศาสตร์ของการแสดงออกทางศิลปะในเมืองทั้งยังเป็นแรงจูงใจในความร่วมสมัยของศิลปินถนนที่สร้างขึ้นโดยไม่มีความเคร่งครัดในด้านความคิดและการแสดงออก จุดเริ่มต้นของสตรีทอาร์ตมาจากกราฟิตี้ เดิมกราฟิตี้เน้นการใช้สีสเปรย์ในการสร้างสรรค์และมีเนื้อหาในการเสียดสีสังคมโดยใช้รูปแบบของการแท็กกิ้ง (Tagging) โดยจะเน้นไปที่ คำพูด (Word) และโค้ดเนม (Code Name) ของกลุ่มตนเอง แต่สตรีทอาร์ตเน้นไปในทางความคิดทางวัฒนธรรมรูปแบบทางประวัติศาสตร์ของการแสดงออกทางศิลปะในเมืองทั้งยังเป็น แรงจูงใจในความร่วมสมัย ของศิลปินถนน ที่สร้างขึ้นโดยไม่มีความเคร่งครัดในด้านความคิดและการแสดงออก ต้นกำเนิดของสตรีทอาร์ตจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสร้างสรรค์ ซึ่งเกิดขึ้นจากความตั้งใจของศิลปินที่จะสร้างความขัดแย้งกับบริบททางสังคมในปัจจุบัน ซึ่งสตรีทอาร์ตนั้นมีการผสมผสานเทคนิคต่าง ๆ ทั้งความเป็นสื่อ เทคโนโลยี และศาสตร์ทางศิลปะต่าง ๆ จึงทำให้

สตรีทอาร์ตมีความเป็นสื่อที่มากกว่ากราฟฟิตี ทั้งนี้เนื้อหา ของสตรีทอาร์ตจะสื่อสารในเชิงสัญลักษณ์มากกว่า โดยเน้นไปทางภาพมากกว่าคำพูด และได้มีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น จากการใช้แคสสิสเปรย์เป็นการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ (แมนฤทธิ์ เติงยะ, 2558)

ในสังคมให้เกิดความสร้างสรรค์และ ความแปลกใหม่เพิ่มมากขึ้นกว่าการพ่นสีธรรมดา ซึ่งเป็นการนำศาสตร์ทางศิลปะหลาย ๆ ด้านมารวมกัน เกิดเป็นสตรีทอาร์ตโดยเทคนิคต่าง ๆ ของสตรีทอาร์ต แยกย่อยประเภทได้ 8 อย่าง ดังนี้ 1) การปิดโปสเตอร์หรือโปสเตอร์ โดยใช้กาทา (Wheat, Poster Art) 2) การพ่นผนังด้วยสีสเปรย์ โดยมีบล็อกกันสี (Stencil Graffiti) 3) การออกแบบสติ๊กเกอร์แล้วแปะในสถานที่ต่าง ๆ 4) กราฟฟิตี (Graffiti Art) การพ่นผนังด้วยสเปรย์ 5) การแกะสลักต้นไม้ แผ่นไม้ หรืออาคาร (Wood Blocking) 6) การระบายสี บนผนัง (Mural หรือ Street Painting) 7) การแปะประดับด้วยกระเบื้อง (Mosaictiling) 8) การใช้ไฟเพื่อสร้างภาพ (Led Art) (วันเฉลิม จันทรพงษ์แก้ว, 2561)

ต้นกำเนิดของสตรีทอาร์ตจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสร้างสรรค์ ซึ่งเกิดขึ้นจากความตั้งใจของศิลปินที่จะสร้างความขัดแย้งกับบริบททางสังคมจุดเริ่มต้นประเทศไทยพบว่ามีการสตรีทอาร์ตมาเป็นเวลานาน ก่อนที่จะได้รับอิทธิพลในรูปแบบต่างประเทศ (แมนฤทธิ์ เติงยะ, 2559)

ภาพสตรีทอาร์ตสามารถสะท้อนความเป็นอยู่ของสังคมในจังหวัดภูเก็ตซึ่งรวมทั้งแสดงถึง เอกลักษณ์ของวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนในจังหวัดภูเก็ต สื่อสารเรื่องราว ประเพณี ความเชื่อ ประวัติศาสตร์ความเป็นมาในอดีตของชุมชน ผ่านศิลปะภาพสตรีทอาร์ตเช่น เทศกาลกินเจ เทศกาลเดินเต่า เทศกาลตรุษจีน ประเพณีไหว้เทวดา อาหารพื้นเมืองของภูเก็ต เทศกาลพ้อต่อ วิถีชีวิตของผู้คนยามเช้าที่ตลาดสด เพื่อให้ผู้คนได้เห็นถึงความสำคัญของวัฒนธรรมต่าง ๆ ของจังหวัดภูเก็ตและอนุรักษ์ให้วัฒนธรรมดั้งเดิมนี้อยู่สืบต่อไป อัตลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตหรือความเป็นภูเก็ตในอดีต สามารถพบเจอได้โดยทั่วไป เนื่องด้วยจังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวและอุตสาหกรรม จึงส่งผลทำให้การใช้ชีวิตของประชากรในจังหวัดภูเก็ตเปลี่ยนแปลงไป สภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบันเกิดการแข่งขัน ทางธุรกิจการค้า ค่านิยมใหม่ ๆ เริ่มหลังไหลเข้ามา ชาวภูเก็ตได้ใช้ชีวิตประจำวันอยู่ท่ามกลางสังคมบริโภคนิยม ส่งผลให้วัฒนธรรมของจังหวัดภูเก็ตถูกกลืนไปที่ละน้อย ทำให้อัตลักษณ์ของความเป็นภูเก็ตค่อย ๆ ถูกลดทอนลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้วิจัย จึงสนใจศึกษาภาพสตรีทอาร์ตเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ตสะท้อนถึงการใช้ชีวิตประจำวันอย่างมีเอกลักษณ์ ความผูกพันของวิถีชีวิตคนภูเก็ต ผ่านงานศิลปะเพื่อให้คนในชุมชนและประชาชนทั่วไปได้ศึกษาเรียนรู้ เข้าใจถึงความเป็นมาและคุณค่าทางวัฒนธรรมของจังหวัดภูเก็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของภาพสตรีทอาร์ต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของภาพสตรีทอาร์ตในต่างประเทศ ความเป็นมาของสตรีทอาร์ตในประเทศไทย และความเป็นมาของสตรีทอาร์ตในภูเก็ต รูปแบบของภาพสตรีทอาร์ตที่สื่อถึงวิถีชีวิต และรูปแบบของภาพสตรีทอาร์ตที่สื่อถึงพิธีกรรมวัฒนธรรมความเชื่อของชาวภูเก็ต เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรม โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากงานวิจัย บทความ สิ่งพิมพ์ ที่ผู้วิจัยได้มีการเก็บรวบรวมไว้เกี่ยวกับประเด็นที่ศึกษา การประมวลผลการศึกษา และการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัย เพื่อนำมาจัดหมวดหมู่ข้อมูลวิเคราะห์

ผลและอภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่ว่าเพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของภาพสตรีทอาร์ต

ผลวิจัยพบว่า สตรีทอาร์ตในต่างประเทศเริ่มต้นในเมืองนิวยอร์ก ช่วงปี 1970 เกิดจากการเคลื่อนไหวทางสังคมและการเมือง ความขัดแย้งที่ค่อนข้างมีความรุนแรง จึงทำให้เหล่าศิลปินออกมาแสดงผลงานต่าง ๆ เพื่อจะสื่อถึงสภาพสังคมขณะนั้นการแสดงผลออกโดยหยิบยกเรื่องราวใกล้ตัว ไม่ว่าจะจะเป็นกระแสสังคม เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในประเทศ โดยสามารถแบ่งเรื่องราวที่แสดงออกได้ดังนี้

1. ด้านสังคม คือ ความต้องการเป็นที่ยอมรับสร้างสัญลักษณ์เปิดเผยตนเองสื่อสารผ่านงานสตรีทอาร์ต
2. ด้านการเมือง คือ มีความขัดแย้งและความไม่เท่าเทียมกันของคนในเมือง
3. ด้านสิ่งแวดล้อม คือ สภาพความเป็นอยู่ของคนในเมือง จุดเด่นหรือจุดสนใจของเมือง
4. ตัวละคร คือ งานที่ศิลปินพยายามสร้างสัญลักษณ์เฉพาะตัวขึ้นมาใช้เป็นตัวแทนของตนเอง เพื่อให้เป็นที่จดจำ

ส่วนสตรีทอาร์ตในประเทศไทยได้เริ่มอย่างจริงจังในปี 2006 โดยกลุ่มศิลปินที่ทำงานศิลปะในประเทศไทย ในรูปแบบของงานนิทรรศการ ทำให้กระแสสตรีทอาร์ตเป็นที่รู้จักในวงกว้าง การรวมตัวของเหล่าศิลปิน มาร่วมทำงานสตรีทอาร์ต มีการจัดนิทรรศการที่หอศิลป์วัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร โดยลักษณะการทำงานสตรีทอาร์ตในประเทศไทยแบ่งออกดังนี้

1. สตรีทอาร์ตเพื่อประดับตกแต่ง คือ สตรีทอาร์ตที่นำมาเข้าร่วมกับงานออกแบบหรืองานตกแต่งด้วยความเหมาะสมและความน่าสนใจ ความนิยมในประเทศไทย บริษัทห้างร้านหรือสถานที่ต่าง ๆ

2. สตรีทอาร์ตกับการร่วมงานกับแบรนด์สินค้า คือ สตรีทอาร์ตได้มีการนำไปพัฒนาในด้านของแฟชั่นหรือในงานออกแบบผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ไม่เพียงแต่กระแสในเมืองไทยเท่านั้น

การร่วมงานกับผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ของศิลปินกลายเป็นที่พบเห็นได้ทั่วโลก การร่วมงานกับสินค้าศิลปินยังคงรูปแบบและความเป็นตัวตนไว้อย่างครบถ้วน การร่วมงานไม่ได้ปรับเปลี่ยนแนวทางของศิลปินสตรีทอาร์ตไป รูปแบบและวิธีการทำงานยังคงรูปแบบเดิมตามแต่ละศิลปิน

3. สตรีทอาร์ตเพื่อพัฒนาพื้นที่ คือ สตรีทอาร์ตที่ถูกนำมาใช้ร่วมกับการพัฒนาพื้นที่ด้วยลักษณะของงานสตรีทอาร์ตที่สร้างสรรค์บนพื้นที่สาธารณะ การทำงานร่วมกับพื้นที่ที่สามารถช่วยปรับปรุงพื้นที่ให้มีความสวยงามมากขึ้น งานสตรีทอาร์ตจึงถูกดึงเข้ามาเพื่อเป็นประโยชน์ช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับพื้นที่ที่รกร้าง อีกทั้งยังช่วยสร้างความน่าสนใจกลับมาอีกครั้ง

4. สตรีทอาร์ตเพื่อการท่องเที่ยว คือ สตรีทอาร์ตที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ในการท่องเที่ยว ในรูปแบบโครงการริเริ่มจากบุคคลคนในพื้นที่ ที่ต้องการอนุรักษ์เรื่องราวและวิถีชีวิตของชาวบ้านไว้ จึงได้นำสตรีทอาร์ตเข้ามาเชื่อมโยงในการพัฒนาพื้นที่ และเป็นประโยชน์ในการฟื้นฟูเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยสตรีทอาร์ตในลักษณะนี้จะมุ่งเน้นการใช้เทคนิคจากพู่กันเน้นรูปแบบในลักษณะเหมือนจริงเน้นเรื่องราวสะท้อนชีวิตของผู้คน ภาพบุคคลท่ากิจกรรมต่าง ๆ ผลงานมีใช้วิธีสร้างสรรค์โดยเน้นช่องว่างเพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้ ในการถ่ายภาพ ซึ่งมีความแตกต่างกับสตรีทอาร์ตเพื่อประดับตกแต่งเพียงบางประการ คือ สตรีทอาร์ตเพื่อประดับตกแต่ง จะเน้นลวดลายที่ทันสมัย และมีความแปลกใหม่ แต่สตรีทอาร์ตเพื่อการท่องเที่ยวจะเน้นการนำวิถีชีวิตของคนในพื้นที่มาสื่อสารผ่านรูปภาพ ส่วนสตรีทอาร์ตเพื่อพัฒนาพื้นที่จะมีความคล้ายกับสตรีทอาร์ตเพื่อการท่องเที่ยวมากกว่า คือ มีการสื่อสารเรื่องราว วิถีชีวิตของคนในพื้นที่ และสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ผ่านรูปภาพ

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เดชดิถัก ลิ้มวิรัตน์ งานวิจัยเรื่องสตรีทอาร์ตสะท้อนสังคมวัดถุนิยม สตรีทอาร์ตคือศิลปะรูปแบบหนึ่งที่สร้างสรรค์ผลงานในพื้นที่สาธารณะแสดงออกโดยนำเอาศิลปะนั้นออกจากพิพิธภัณฑ์หรือหอศิลป์ โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากการเรียกร้องสิทธิหรือการระบายบางสิ่งบางอย่างที่เก็บกดภายในตัวผู้สร้างสรรค์ ซึ่งถือเป็นศิลปะที่เสมือนการสะท้อนภาวะภายในสังคมในรูปแบบหนึ่ง เนื่องด้วยเนื้อหาส่วนมากจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ความเป็นอยู่ และปัญหาภายในสังคม

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ แมนฤทธิ์ เต็งยะ งานวิจัยเรื่อง พัฒนาการทางรูปแบบสตรีทอาร์ตในประเทศไทย สตรีทอาร์ตในประเทศไทยถือเป็นศิลปะแขนงใหม่ที่กำลังได้รับความนิยม และเป็นกำลังขับเคลื่อนศิลปะแนวใหม่ โดยถูกส่งอิทธิพลจากกราฟิตี้ศิลปะสตรีทอาร์ตในเวลาต่อมา บริบททางสังคมในประเทศไทยส่งผลให้สตรีทอาร์ตมีความแตกต่างทั้งในด้านรูปแบบวิธีการ แสดงออก จนเกิดเป็นสตรีทอาร์ตในรูปแบบของประเทศไทยที่น่าสนใจ ผลการวิจัยพบว่าบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศไทยส่งผลต่องานสตรีทอาร์ตในประเทศไทย ทั้งการแสดงออกของศิลปิน จุดประสงค์ในการสร้างสรรค์ผลงาน รูปแบบของผลงานและลักษณะการใช้พื้นที่ ซึ่งทำให้มีความแตกต่างจากงานสตรีทอาร์ตในต่างประเทศ นอกจากนั้นยังพบว่าศิลปินสตรีทอาร์ตในประเทศไทยโดยแท้จริงยังคงมีจำนวนไม่มากนัก ศิลปินส่วนใหญ่เลือกทำงานสตรีทอาร์ตเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานเพียงเท่านั้น การทำงานสตรีทอาร์ต ผ่านศิลปินหลากหลายสาขาส่งผลให้สตรีทอาร์ตในประเทศไทยมีความหลากหลายและน่าสนใจ

จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ที่ว่าเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต

ผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอผลงานหรือการสร้างผลงานตามผนังของตึกในแต่ละมุมของเมืองภูเก็ตเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ในรูปแบบหนึ่ง สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมประเพณีและความเป็นอยู่ของชาวภูเก็ต สถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละจุดได้รับความนิยมมากขึ้นและเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมของชาวภูเก็ตที่สะท้อนออกมาในรูปแบบการสื่อสารเรื่องราวผ่านภาพสตรีทอาร์ต โดยเนื้อหาภาพสตรีทอาร์ตในจังหวัดภูเก็ตแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบที่สื่อถึงวิถีชีวิต คือ รูปแบบที่แสดงถึงกิจวัตรประจำวัน การแต่งกาย ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร อาหารการกิน

ปิกนิกริมเล และงานเดินเต่า (เทศกาลเดินเต่า) ตำแหน่งภาพปิกนิกริมเล และงานเดินเต่า (เทศกาลเดินเต่า) ถนนพังงา ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นการสร้างผลงานโดยอ้างอิงจากวิถีชีวิตและประเพณีของชาวภูเก็ต สื่อความหมายถึงอาหารวันหยุดของคนภูเก็ตกับการพักผ่อนในอดีตที่ทำอาหารมาอร่อยริมทะเลกันพร้อมหน้าพร้อมตา การเดินเต่าเป็นประเพณีดั้งเดิมของชาวภูเก็ต การเดินเต่า คือการเดินหาไข่เต่าที่ขึ้นมาวางไข่บนหาดทราย ในบริเวณที่มีเต่าขึ้นมาวางไข่คือบริเวณชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกหรือฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ ทางตะวันตกของเกาะภูเก็ตโดยตลอด ทางฝั่งตะวันตกของอำเภอท้ายเหมืองและอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงาโดยในสมัยดั้งเดิมนั้นชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงกับชายหาดต่าง ๆ นิยมคดห่อ (ห่อข้าว) ไปกินที่ชายหาดในตอนบ่าย การเดินเต่านั้นเดินกันได้เฉพาะช่วงฤดูวางไข่เท่านั้น คือประมาณเดือน 11 แรม 1 ค่ำ ประมาณปลายเดือนตุลาคม หรือต้นเดือนพฤศจิกายนไปจนถึง เดือน 4 หรือต้นเดือนกุมภาพันธ์ การเดินเต่าเดิมนั้นสามารถเก็บไข่เต่าได้ทุกคน ต่อมาภายหลังรัฐบาลเก็บภาษีโดยให้มีการสัมปทานแต่ละหาด การเดินเต่าเพื่อเก็บไข่เต่าจึงเป็นสิทธิของผู้รับสัมปทานตามกฎหมายและคนอื่น ๆ ไม่มีสิทธิที่จะเก็บได้แต่เพียงเดินเต่าเพื่อความสนุกสนาน และดูเต่าทะเลขึ้นมาวางไข่เท่านั้น

รถเข็น แผงลอย (อาหารพื้นเมืองภูเก็ต) ตำแหน่งภาพรถเข็น แผงลอย ถนนเยาวราช ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นภาพที่สะท้อนวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น และมีการนำอาหารพื้นเมืองของชาวภูเก็ตมาเป็นสัญลักษณ์ ภาพของคุณยายนั่งอยู่บนเก้าอี้พร้อมปั่นโตะและตะกร้าที่เต็มไปด้วยของที่ซื้อมาจากตลาดยามเช้าและภาพทางฝั่งขวาเป็นภาพของคุณลุงกำลังมัดโอ้วตัวซึ่งเป็นอาหารท้องถิ่นของภูเก็ตที่หากินที่อื่นไม่ได้ และมีรสชาติที่อร่อยมาก สะท้อนความเป็นอยู่ในวิถีชีวิต โอ้วตัว หรือโอ้วตัว เป็นอาหารพื้นเมืองประจำจังหวัดภูเก็ต อาหารของชาวจีนฮกเกี้ยนที่ถูกนำเข้ามาที่จังหวัดภูเก็ต ที่เรียกว่า โอ้วตัว เพราะโอ้ว เป็นภาษาจีนฮกเกี้ยน แปลว่าหอย

วิวาห์บาบ๋า (วิถีชีวิตยามเช้า, การแต่งกาย) ตำแหน่งภาพวิวาห์บาบ๋า (วิถีชีวิตยามเช้า, การแต่งกาย) ถนนกระบี่ ตำบลตลาดเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เป็นภาพที่สะท้อนวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวภูเก็ต งานมงคลที่มีอาหารคาวหวานหลากหลาย แทนคำอวยพร ชุดเจ้าสาว เป็นชุดยาวที่มีความงดงามด้วยลายผ้าเสื่อตัวในเป็นเสื่อลูกไม้สีขาวคอตั้งแขนจีบ นุ่งผ้าลายปาเต๊ะ สวมเสื้อครุยผ้าปานรูเปีย หรือผ้ามัสลินปักลวดลาย ซึ่งจะเลือกสีคลุมโทนเดียวกับผ้าถุง สะท้อนวิถีชีวิตประจำวันที่ยเรียบง่ายของผู้คนยามเช้าที่เข้ากับสถานที่บริเวณตลาดสด (บ้านซ่าน) และการแต่งกายของคนภูเก็ต

2. รูปแบบที่สื่อถึงพิธีกรรมและความเชื่อ คือ รูปแบบที่แสดงถึงการเคารพบูชา รำลึกถึงบรรพบุรุษ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวภูเก็ตนับถือ

กินผัก (เทศกาลกินเจ) ตำแหน่งภาพกินผัก (เทศกาลกินเจ), ศิลปิน : Rukkit ถนนพังงา ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นภาพที่มีการผสมผสานลวดลายกราฟฟิคออกมาเป็นรูปของสิงโตซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเทศกาลกินเจ กับอาหารบริสุทธิ์ที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นและดีต่อสุขภาพ โดยมีสัญลักษณ์อย่าง ประทัด ตะเกียง 9 ดวง สะท้อนประเพณีถือศีลกินผัก (กินเจ) จังหวัดภูเก็ต ที่ชาวบ้านและชาวจีนที่อยู่ในจังหวัดภูเก็ตเรียกว่า เจียะฉ่าย เป็นของลัทธิเต๋า ซึ่งนับถือบูชา เทพเจ้า วิรบุรุษ เป็นประเพณีที่คนจีนนับถือมาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะคนจีนฮกเกี้ยนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต คำว่า เจียะฉ่าย (กินผัก) เป็นภาษาท้องถิ่น มีวันประกอบพิธีกรรม ตรงกับวัน 1 ค่ำ ถึง 9 ค่ำ ตามปฏิทินจีนของทุกปี

สิงโตเหินย่น (เทศกาลตรุษจีน) ตำแหน่งภาพสิงโตเหินย่น (เทศกาลตรุษจีน), ศิลปิน : lolay ถนนพังงา ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นภาพที่แสดงสัญลักษณ์ของเทศกาลตรุษจีน ภาพสิงโตแสดงถึงการก้าวอย่างสูปี่ใหม่ ร่วมเฉลิมฉลองและพบปะญาติพี่น้อง แจกอั่งเปาลูกหลาน นับเป็นเทศกาลที่เรียวร้อยอาหารกับวิถีชีวิตที่ซัดเจเนนมากที่สุด วันตรุษจีนเป็นการเฉลิมฉลองวันขึ้นปีใหม่ของคนจีนตรงกับวันแรกของเดือน 1 ของจีนหรือเดือน 2 เดือน 3 ทางจันทรคติมี ชาวจีนจะแต่งกายด้วยชุด ใหม่เพื่อเป็นสิริมงคล ไปไหว้พระที่ศาลเจ้า และวันนี้ถือว่าเป็นวันเที่ยว อาจจะไปเยี่ยมญาติในท้องถิ่นอื่น ซึ่งในวันนี้จะไม่มีการทำงานแต่อย่างใด จะไม่มีการพูดคำหยาบ หรือดูดำดูดีต่อกัน

ไหว้เทวดา (ประเพณีไหว้เทวดา) ตำแหน่งภาพหุ่นกาเหล่ (ประเพณีไหว้เทวดา), ศิลปิน : Ludmila Letnikova และนักเรียนโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัยและสตรีภูเก็ต ถนนพังงา ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นภาพที่สื่อถึงการประกอบพิธีกรรมของชาวภูเก็ต การไหว้เทวดาเป็นการไหว้ต้อนรับและขอบคุณเทวดาที่ช่วยพิทักษ์รักษามนุษย์ เวลาของการไหว้จะเริ่มขึ้นหลังเที่ยงคืนของ วันที่ 8 เดือน 1 ของจีนไปแล้ว หรือช่วงเวลาเริ่มต้นของ วันที่ 9 เดือน 1 สมัยก่อนระหว่างที่ตั้งโต๊ะไหว้เทวดา จะมี

ขณะเล่นหุ่นกาเหล็ก 1-2 คนประกอบด้วย คนเล่นดนตรีและคนเชิดหุ่น แวะมาเชิดหุ่นกาเหล็กหน้าบ้าน พร้อมกับกล่าวอวยพรเพื่อให้เจ้าของบ้านมีความเจริญรุ่งเรือง และสุดท้ายคนเชิดหุ่นจะจัดพิธีแต่งงานให้หุ่นชายและหุ่นหญิง จากนั้นเจ้าของบ้านจะนำของแดงมาให้คนเชิดหุ่นเป็นค่าตอบแทน

ขนมเต่าสี่แดง (เทศกาลพ้อต่อ) ตำแหน่งภาพขนมเต่าสี่แดง (เทศกาลพ้อต่อ), ศิลปิน : ALEX FACE ถนนถลาง ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นภาพที่แสดงสัญลักษณ์ของเทศกาลพ้อต่อ งานพ้อต่อ หรือ วันสารทจีนของจังหวัดภูเก็ต เป็นเทศกาลงานบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บรรพบุรุษ ซึ่งเป็นประเพณีนิยมที่ได้ถือปฏิบัติสืบต่อกันมานาน โดยยึดถือตามคติความเชื่อประเพณีจีน เป็นงานประเพณีของชาวภูเก็ตที่มีเชื้อสายจีน จะมีพิธีในช่วงเดือน 7 ของจีนหรือเดือน 9 ของไทย โดยมีพิธีเช่นไหว้บรรพบุรุษ และวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ด้วยเครื่องบวงสรวง ขนมเต่าสี่แดง หรือที่เรียกว่า อังกู เรียกว่าเป็นเอกลักษณ์ของงานนี้ ซึ่งประชาชนจะเข้ามาเช่นไหว้ ทำด้วยแป้งข้าวสาลี ผสมกับน้ำตาล ปั้นเป็นตัว หรือเข้าพิมพ์อัดเป็นรูปเต่า คนจีนมีความเชื่อว่า เต่าเป็นสัตว์อายุยืน และเชื่อว่าจะนำแก้วแหวนเงินทองและความเจริญรุ่งเรืองมาให้ การทำพิธีต่าง ๆ จึงนิยมนำเต่ามาเป็นส่วนหนึ่งของพิธี

สรุปผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของภาพสตรีทอาร์ตจากการศึกษารวบรวมข้อมูลจากเอกสารงานวิจัย บทความ สิ่งพิมพ์ เพื่อศึกษาข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ความเป็นมาของสตรีทอาร์ตในต่างประเทศ ความเป็นมาของสตรีทอาร์ตในประเทศไทย ความเป็นมาของสตรีทอาร์ตในภูเก็ต รูปแบบของภาพสตรีทอาร์ตที่สื่อถึงการดำเนินชีวิต และรูปแบบของภาพสตรีทอาร์ต

ผลวิจัยพบว่า สตรีทอาร์ตในต่างประเทศเริ่มต้นในเมืองนิวยอร์ก เกิดจากการเคลื่อนไหวทางสังคมและการเมือง ความขัดแย้งที่ค่อนข้างมีความรุนแรง เรื่องราวใกล้ตัว กระแสสังคม เหตุการณ์สำคัญ สตรีทอาร์ตที่เกิดจากรากฐานของเรื่องราวความคิดเห็นเกี่ยวกับสังคมจากโปสเตอร์โฆษณาชวนเชื่อ สตรีทอาร์ตงานที่ศิลปินพยายามสร้างสัญลักษณ์เฉพาะตัวขึ้นมาเพื่อใช้เป็นตัวแทนของตนเองเพื่อให้เป็นที่จดจำ สตรีทอาร์ตที่ได้รับแรงบันดาลใจจากงานประเภทอื่น สตรีทอาร์ตที่นำเอาลักษณะของเมืองเข้ามาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานหลอมรวมเข้ากับสภาพแวดล้อม สตรีทอาร์ตในประเทศไทยเริ่มโดยกลุ่มศิลปินที่ทำงานศิลปะในประเทศไทย ในรูปแบบของงานนิทรรศการ ทำให้กระแสสตรีทอาร์ตเป็นที่รู้จัก และได้มีการนำสตรีทอาร์ตในรูปแบบเข้าร่วมกับงานออกแบบหรืองานตกแต่งได้รับความนิยมในบริษัทห้างร้านหรือสถานที่ต่าง ๆ การนำไปพัฒนาในด้านของแฟชั่นหรือในงานออกแบบผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ การร่วมงานไม่ได้ปรับเปลี่ยนแนวทางของศิลปิน สตรีทอาร์ตเพื่อพัฒนาพื้นที่ คือ สตรีทอาร์ตที่ถูกนำมาใช้ร่วมกับการพัฒนาพื้นที่ การทำงานร่วมกับพื้นที่ที่สามารถช่วยปรับปรุงพื้นที่ให้มีความสวยงามมากขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับพื้นที่ที่รกร้าง อีกทั้งยังช่วยสร้างความน่าสนใจกลับมาอีกครั้ง สตรีทอาร์ตเพื่อประโยชน์ในการท่องเที่ยว คือ ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ในการท่องเที่ยว คือ การอนุรักษ์เรื่องราวและวิถีชีวิตของชาวบ้านไว้ จึงได้นำสตรีทอาร์ตเข้ามาเชื่อมโยงในการพัฒนาพื้นที่ และเป็นประโยชน์ในการฟื้นฟูเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยว รูปแบบในลักษณะเหมือนจริงเน้นเรื่องราวสะท้อนชีวิตของผู้คน ภาพบุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ ผลงานมีชีวิตชีวาสร้างสรรคโดยเน้นช่องว่างเพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้ ในการถ่ายภาพ

2. เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรมในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอผลงานหรือการสร้างผลงานตามผนังของตึกในแต่ละมุมของเมืองภูเก็ตเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ในรูปแบบหนึ่ง สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมประเพณีและความเป็นอยู่ของชาวภูเก็ต สถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละจุดได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้นและเป็นแหล่งเรียนรู้ที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมของชาวภูเก็ตที่สะท้อนออกมาในรูปแบบการสื่อสารเรื่องราวผ่านภาพสตรีทอาร์ต โดยเนื้อหาภาพสตรีทอาร์ตในจังหวัดภูเก็ตแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

2.1. รูปแบบที่สื่อถึงวิถีชีวิต คือ รูปแบบที่แสดงถึงกิจวัตรประจำวัน การแต่งกาย ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร อาหารการกิน ปิกนิกริมเล และงานเดินเต่า (เทศกาลเดินเต่า) เป็นการสร้างผลงานโดยอ้างอิงจากวิถีชีวิตและประเพณีของชาวภูเก็ตสื่อความหมายถึงอาหารวันหยุดของคนภูเก็ตกับการพักผ่อนในอดีตที่ทำอาหารมาอวยริมทะเลกินพร้อมหน้าพร้อมตา การเดินเต่าเป็นประเพณีดั้งเดิมของชาวภูเก็ต การเดินเต่า คือการเดินหาไข่เต่าที่ขึ้นมาวางไข่บนหาดทราย ในบริเวณที่มีเต่าขึ้นมาวางไข่คือบริเวณชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกหรือฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ ทางตะวันตกของเกาะภูเก็ตโดยตลอด ทางฝั่งตะวันตกของอำเภอท้ายเหมืองและอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงาโดยในสมัยดั้งเดิมนั้นชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงกับชายหาดต่าง ๆ นิยมคดห่อ (ห่อข้าว) ไปกินที่ชายหาดในตอนบ่าย การเดินเต่านั้นเดินกันได้เฉพาะช่วงฤดูวางไข่เท่านั้น คือประมาณเดือน 11 แรม 1 ค่ำ ประมาณปลายเดือนตุลาคม หรือต้นเดือนพฤศจิกายนไปจนถึง เดือน 4 หรือต้นเดือนกุมภาพันธ์ การเดินเต่าเดิมนั้นสามารถเก็บไข่เต่าได้ทุกคน ต่อมา

ภายหลังรัฐบาลเก็บภาษีโดยให้มีการสัมปทานแต่ละหาด การเดินเต่าเพื่อเก็บไข่เต่าจึงเป็นสิทธิของผู้รับสัมปทานตามกฎหมายและคนอื่น ๆ ไม่มีสิทธิที่จะเก็บได้แต่เพียงเดินเต่าเพื่อความสนุกสนาน และดูเต่าทะเลขึ้นมาวางไข่เท่านั้น

รถเข็น แผงลอย (อาหารพื้นเมืองภูเก็ต) เป็นภาพที่สะท้อนวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น และมีการนำอาหารพื้นเมืองของชาวภูเก็ตมาเป็นสัญลักษณ์ ภาพของคุณยายนั่งอยู่บนเก้าอี้พร้อมปิ่นโตและตะกร้าที่เต็มไปด้วยของที่ซื้อมาจากตลาดยามเช้าและภาพทางฝั่งขวา เป็นภาพของคุณลุงกำลังมัดโอ้วตัวซึ่งเป็นอาหารท้องถิ่นของภูเก็ตที่หากินที่อื่นไม่ได้ และมีรสชาติที่อร่อยมาก สะท้อนความเป็นอยู่ในวิถีชีวิต โอ้วตัว หรือ โอ้วตัว เป็นอาหารพื้นเมืองประจำจังหวัดภูเก็ต อาหารของชาวจีนฮกเกี้ยน ที่ถูกนำเข้ามาที่จังหวัดภูเก็ต ที่เรียกว่า โอ้วตัว เพราะ โอ เป็นภาษาจีนฮกเกี้ยน แปลว่าหอย

วิวาห์บ่าบ่า (วิถีชีวิตยามเช้า, การแต่งกาย) เป็นภาพที่สะท้อนวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวภูเก็ต งานมงคลที่มีอาหารคาวหวานหลากหลายแทนคำอวยพร ชุดเจ้าสาว เป็นชุดยาวที่มีคววมงตงมด้วยลายผ้าเสื่อตัวในเป็นเสื่อลูกไม้สีขาวคอ ดั้งแขนจีบ นุ่งผ้าลายปาเต๊ะ สวมเสื้อครุยผ้าปานรูปเปีย หรือผ้ามัดสลินปักลวดลาย ซึ่งจะเลือกสีคลุมโทนเดียวกับผ้าถุง สะท้อนวิถีชีวิตประจำวันที่ย่างของผู้คนยามเช้าที่เข้ากับสถานที่บริเวณตลาดสด (บ้านซ่าน) และการแต่งกายของคนภูเก็ต

2.2. รูปแบบที่สื่อถึงพิธีกรรมและความเชื่อ คือ รูปแบบที่แสดงถึงการเคารพบูชา รำลึกถึงบรรพบุรุษ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวภูเก็ตนับถือ

กินผัก (เทศกาลกินเจ) เป็นภาพที่มีการผสมผสานลวดลายกราฟฟิกออกมาเป็นรูปของสิงโตซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเทศกาลกินเจสื่อความหมายของเทศกาลกินเจ กับอาหารบริสุทธิ์ที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นและดีต่อสุขภาพ โดยมีสัญลักษณ์อย่าง ประทัด ตะเกียง 9 ดวง สะท้อนประเพณีถือศีลกินผัก (กินเจ) จังหวัดภูเก็ต ที่ชาวบ้านและชาวจีนที่อยู่ในจังหวัดภูเก็ตเรียกว่า เจี้ยะฉ่าย เป็นของลัทธิเต๋า ซึ่งนับถือบูชา เทพเจ้า วิญญาณ เป็นประเพณีที่คนจีนนับถือมาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะคนจีนฮกเกี้ยนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดภูเก็ต คำว่า เจี้ยะฉ่าย (กินผัก) เป็นภาษาท้องถิ่น มีวันประกอบพิธีกรรม ตรงกับวัน 1 ค่ำ ถึง 9 ค่ำ ตามปฏิทินจีนของทุกปี

สิงโตเหนียน (เทศกาลตรุษจีน) เป็นภาพที่แสดงสัญลักษณ์ของเทศกาลตรุษจีน ภาพสิงโตแสดงถึงการก้าวอย่างสูปี่ใหม่ ร่วมเฉลิมฉลองและพบปะญาติพี่น้อง แจกอั่งเปาลูกหลาน นับเป็นเทศกาลที่เรียวร้อยอาหารกับวิถีชีวิตที่ชัดเจนมากที่สุด วันตรุษจีนเป็นการเฉลิมฉลองวันขึ้นปีใหม่ของคนจีนตรงกับวันแรกของเดือน 1 ของจีนหรือเดือน 2 เดือน 3 ทางจันทรคติมี ชาวจีนจะแต่งกายด้วยชุดใหม่เพื่อเป็นสิริมงคล ไปไหว้พระที่ศาลเจ้า และวันนี้ถือว่าเป็นวันที่ยาว อาจจะไปเยี่ยมญาติในท้องถิ่นอื่น ซึ่งในวันนี้จะไม่มีการทำงานแต่อย่างใด จะไม่มีการพูดคำหยาบ หรือดุด่าว่ากล่าวกัน

ไหว้เทวดา (ประเพณีไหว้เทวดา) เป็นภาพที่สื่อถึงการประกอบพิธีกรรมของชาวภูเก็ต การไหว้เทวดาเป็นการไหว้ต้อนรับและขอบคุณเทวดาที่ช่วยพิทักษ์รักษามนุษย์ เวลาของการไหว้จะเริ่มขึ้น หลังเที่ยงคืนของ วันที่ 8 เดือน 1 ของจีนไปแล้ว หรือช่วงเวลาเริ่มต้นของ วันที่ 9 เดือน 1 สมัยก่อนระหว่างที่ตั้งโต๊ะไหว้เทวดา จะมีคนเล่นหุ่นกาเหล็ก 1-2 คนประกอบด้วย คนเล่นดนตรีและคนเชิดหุ่น แวะมาเชิดหุ่นกาเหล็กหน้าบ้าน พร้อมกับกล่าวอวยพรเพื่อให้เจ้าของบ้านมีความเจริญรุ่งเรือง และสุดท้ายคนเชิดหุ่นจะจัดพิธีแต่งงานให้หุ่นชายและหุ่นหญิง จากนั้นเจ้าของบ้านจะนำของแดงมาให้คนเชิดหุ่นเป็นค่าตอบแทน

ขนมเต่าสีแดง (เทศกาลพ้อตอ) เป็นภาพที่แสดงสัญลักษณ์ของเทศกาลพ้อตอ งานพ้อตอ หรือ วันสารทจีนของจังหวัดภูเก็ต เป็นเทศกาลงานบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บรรพบุรุษ ซึ่งเป็นประเพณีนิยมที่ได้ถือปฏิบัติสืบต่อกันมานาน โดยยึดถือตามคติความเชื่อประเพณีจีน เป็นงานประเพณีของชาวภูเก็ตที่มีเชื้อสายจีน จะมีพิธีในช่วงเดือน 7 ของจีนหรือเดือน 9 ของไทย โดยมีพิธีเช่นไหว้บรรพบุรุษ และวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ด้วยเครื่องบวงสรวง ขนมเต่าสีแดง หรือที่เรียกว่า อังกู เรียกได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของงานนี้ ซึ่งประชาชนจะเข้ามาเช่นไหว้ ทำด้วยแป้งข้าวสาลี ผสมกับน้ำตาล ปั้นเป็นตัว หรือเข้าพิมพ์อัดเป็นรูปเต่า คนจีนมีความเชื่อว่า เต่าเป็นสัตว์อายุยืน และเชื่อว่าจะนำแก้วแหวนเงินทองและความเจริญรุ่งเรืองมาให้ การทำพิธีต่าง ๆ จึงนิยมนำเต่ามาเป็นส่วนหนึ่งของพิธี

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1.1 ภาพสตรีทอาร์ตที่สะท้อนวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของชาวภูเก็ต เป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญแห่งหนึ่งควรได้รับการส่งเสริมจัดให้เป็นแหล่งเรียนรู้อย่างสมบูรณ์ เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ให้กับคนรุ่นหลังได้ศึกษา

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการสร้างสรรค์ผลงานที่สื่อถึงประวัติความเป็นมาของจังหวัดภูเก็ตในหลายด้าน

2.2 ควรมีการร่วมมือระหว่างศิลปินและหน่วยงานที่จัดศูนย์การเรียนรู้เพื่อหาแนวทางในการสร้างสรรค์ที่เป็นแหล่งเรียนรู้สำหรับเยาวชนรุ่นใหม่

บรรณานุกรม

- กิตติพงษ์ ตันเจริญ. (2555). การให้ความหมายและพฤติกรรมการซื้อของเซ่นไหว้สำหรับเทศกาลตรุษจีนของคนไทยเชื้อสายจีนบริเวณถนนเยาวราช (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เชมณัญญ์ มิ่งศิริธรรม. (2553). การพัฒนาฐานข้อมูลแหล่งเรียนรู้จังหวัดสมุทรสงคราม (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า. (2555). การมีส่วนร่วมของชุมชนเมืองในการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรม กรณีศึกษาชุมชนลาดพร้าว (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุฑามาศ โพธิ์งาม. (2560). โครงการฟื้นฟูและอนุรักษ์ย่านบางเหนียวจังหวัดภูเก็ต (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.
- ไชยสิทธิ์ ชาญอาวุธ, พัชรภา เอื้ออมรวิช. (2558). การศึกษาคุณค่าด้านอัตลักษณ์ของศิลปะข้างถนนเพื่อการสร้างมูลค่าสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ณัฐติกาญจน์ สีเหนียง. (2555). การสังเคราะห์ชุดความรู้ท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการศึกษาของชุมชน (วิทยานิพนธ์). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เดชดิถ ลิ้มวิรัตน์. (2556). สตรีทอาร์ตสะท้อนสังคมวัดตุนิยม (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธัญรัช วิกิตภูมิประเทศ. (2553). การถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นของปราชญ์ชาวบ้าน กรณีศึกษาวงกลองยาว อำเภอปรังมณี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ปฐมภรณ์ จันทร์แก้ว. (2555). การสื่อสารเพื่ออนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและฟื้นฟูการท่องเที่ยวของตลาดสามชุกจังหวัดสุพรรณบุรี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ประสิทธิ์ พิทักษ์คชวงศ์. (2554). การจัดการแหล่งเรียนรู้ชุมชนของสถานศึกษาชั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในจังหวัดปทุมธานี (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ปิยพร อรุณเกียงไกร. (2555). เวย์นี้ไม่ได้มีแค่ศิลปะชั้นสูง. ใน อภิสิทธิ์ ไล่สัตรูไกล(บ.ก.).คิด Creative Thailand (น. 21). กรุงเทพฯ. แมนฤทธิ์ เต็งยะ. (2558). พัฒนาการทางรูปแบบสตรีทอาร์ตในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยแมนฤทธิ์ เต็งยะ. (2559). จากวัฒนธรรมกราฟฟิตีสู่งานสตรีทอาร์ตในประเทศไทย (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เรื่อนแก้ว ภัทรนุประวัติ. (2554). การศึกษาสืบทอดความเป็นจีนผ่านการทำความเข้าใจในความหมายและสัญลักษณ์ทางศาสนาของชาวจีนสู่ลูกหลานในสังคมไทย. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้า.
- ลักษณา เกตุราพันธ์. (2558). การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชุมชนชาวไทยพวนเพื่อการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ จังหวัดนครนายก (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- วรภาพ วงศ์รอด. (2557). แนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดนครสวรรค์. วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์, 9(2557), 13-28.
- วันเฉลิม จันทน์พงษ์แก้ว. (2560). คุณค่าทางการสื่อสารและมูลค่าทางธุรกิจของสตรีทอาร์ต. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วิสาข์ สอดตระกูล. (2556). พื้นที่ศิลปะ พื้นที่ชีวิต. ใน อภิลักษณ์ ไล่สัตรูไกล(บ.ก.).คิด Creative Thailand (น. 12-17). กรุงเทพฯ. ศิลปากร.
- สายชล แก้วบริสุทธิ. (2556). เทศกาลกินเจพื้นที่ประดิษฐ์เพื่อการท่องเที่ยว (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อรพรรณ ฐานะศิริพงศ์. (2555). กระแสวัฒนธรรมจีนบาป้าในบริบทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ศึกษาเฉพาะกรณี ถนนถลาง อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.